

Bùi Giáng Quê Chàng là Ithaque

Đây là con đường của thành phố đi từ Chợ Lớn
hướng về miền Bắc
qua núi qua sông mưa rơi nắng đổ
Đây là con đường của thành phố mà anh đi mãi hai bàn chân không
anh quen từng hòn đá biết từng gốc cây
tất cả những nóc nhà đều gần gũi
và những người đàn bà đã nhiều lần dâng anh rượu cảm
để anh đi chệnh chóang sáng đến chiều
từ chiều đến sáng
Rồi một đêm khi thành phố lên đèn nổi rõ
những vòm cây dưới vực trời ứa trăng và sao
anh có thấy mình chẳng biến thành giọt nước
giọt nước sẽ tan đi như sương nhẹ ban mai
hạt sương trong trên mái tóc người em gái
người em gái đang đúng tuổi đương thì

Hai ta hãy cùng đi, anh ạ
chân dẫm chân chiêu
tay để lên vai nhau
trên tất cả những con đường của thành phố
dù quê hương ta quá xa vời
ngoài ca khúc của người bạn
ngoài tranh vẽ của người bạn
ngoài tầm tất cả những bài thơ anh đã viết
và anh đã đọc cho những thân cây
quê hương của chúng ta quá xa vời
nằm trong câu thơ mà chúng ta...chúng ta...
không bao giờ viết được

Hai ta hãy cùng đi, anh ạ
chân dẫm chân chiêu
tay để lên vai nhau
mãi mãi trong thành phố này
dù quê hương ta quá xa vời
nằm ở tận cõi vô cùng

Ôi! Ông Hoàng bị trích ngoài lục địa
Ôi! Nhà Vua ở chôn không hạnh phúc của trần gian

*Thì rằng...
Trùng dương viễn biệt muôn vàn
ấy ai...ấy ai...
ghé qua lục địa muôn màng hỏi thăm*

Nếu có người em gái đứng bên góc phố ta đi
tôi sẽ đi trước để nói với em rằng:

Em hãy giữ đi những bụi đường
và duyên dáng em hãy chờ đợi
người thi sĩ rồi đây sẽ đến gần
như từ xa vắng thiên thần tìm em
một bước đi là một bài thơ
để cái góc đường này rồi đây sẽ ghi mãi tên em

Em hãy mặc lên áo lụa trắng đào
một đóa hồng tơ trên làn tóc
dâng trên vạt áo cả một trời phượng vĩ
người thi sĩ rồi đây sẽ đến gần
dù không đưa được em ra khỏi thành phố này
ngay cả tới Lái Thiêu không quá xa
vườn trái của tình yêu
với cặp chim muông hát những bài ca của tình tự

Em hãy duyên dáng, em ơi!
và em hãy dịu dàng, em ơi!
người thi sĩ rồi đây sẽ ôm em vào lòng
như ru tất cả những người đàn bà của thành phố này
để không còn ai có quyền được gặp nổi cô đơn
dù người thi sĩ không làm sao dẫn em trở lại
tới quê hương ta xa xôi ấy
nơi một lần đã có mùa xuân
nơi anh đã biết yêu em một lần

Ôi!
Em về mấy thế kỷ sau
Nhìn trắng trắng có nguyên màu ấy không

Ôi âm hưởng của phố phường thiên thu Thân Mẫu
Ôi vô thanh vô tức của phố thị hô hấp hy hơ
Còn gì nữa nữa gì còn nữa mẫu thân con
Có đi về chiều cố mù sa

.....

Con đi cây bút vẽ bùa
Con về bút mực thêu thùa ngày hoa
Tháng cây năm cỏ chan hòa
Trái cây còn vẫn la đà sơ nguyên

.....

Người đứng đó ngày về tôi có thấy
Hai bàn chân trên cỏ lá ngàn xuân
Phong cảnh đã bốn bề cùng tôi nói
Linh hồn người là thiếu nữ thanh tân
Rồi tôi lớn đi vào đời chân bước
Cỏ mùa xuân bị giẫm nát không hay
Chợt có lúc hai chân dừng một lượt

*Người đi đâu? Xưa chính chỗ này
Người không ở vì chờ mong đã mới
Người đã đi cùng tuổi trẻ tôi đi
Chợt có lúc lên đường tôi đứng lại
Ngó ngu ngơ...xưa chính đã chỗ này*

.....

*Và do đó than ôi!
Hỡi Thanh Lâu nương tử
Tôi đã cô độc bất khả tư nghi
Nương tử chẳng bao giờ nhận thấy ra
Và do dành bao la
Cho tôi bất thành linh nín khóc
Cho tôi bất thành linh nín khóc*

(trích từ **Bùi Giáng: Con đường ngã ba**)

*Lạc loài đã rớt đi đâu
Chiếc chìa khóa mộng rục màu so le*

*Rồi anh múa
cuồng điên anh cứ múa
múa đơn cô trên đường cô anh đi
mảnh đất này sẽ ra hoa rạn vỡ
và thành phố huy hoàng là lượt
những thuyền quyên mỹ nữ giai nhân
mặt người hết sầu tư
vết thương đau
là vết hằn của trái phá tình yêu
lời hận thù
là lời đòi yêu cuồng
những tình nhân quá độ si mê*

*Nẻo về cố quận từ lâu đã mất
đường rùng anh vẫn tìm tới Đào Nguyên
hay chỉ vì nhân thể anh đa mang
những hoài bão vô cùng
những ước mơ sao đến
cái đẹp cái thi ca cái tuyệt vời
cũng vì nhân thể anh đành cưu mang
những không thành những yêu đuổi những chia ly
một gốc cây anh sẵn sàng đến trú ngụ
một vĩa hè anh ở lại tọa vì*

*Dường về quê hương sao hiu hắt
làm sao theo được những bước anh
những bài thơ
đưa ta về bên kia dãy núi
những bài thơ
đưa ta về bên kia phía chân trời
thôi của anh đây một thế giới mong manh*

chỉ khước mắt hay thoáng một nụ cười
giọt lệ dưng dưng ôi rất nhỏ
có rớt xuống trần gian
sẽ chấn động pha lê
cả vũ trụ một sóng điện muôn vàn
như đưa dẫn người vào trong huyền ảo

Nơi ta muốn tới
hun hút nằm ở tận cuối thời gian
ở huyền thoại ở mỗi tình không có
người thi sĩ đành đi và đi mãi
không tuổi tác hay thành lại hài nhi
đi khuất vào đường cong của cuộc đời
và người trần gục đầu trong ánh sáng
mắt mờ hoen theo đôi bước thi nhân

Phải, một ngày rồi tôi đã đợi
dưới dàn hoa
khi đường cây vừa mất màu phượng đỏ
gió tung lên thổi bạt một cảnh khô
tôi đã đợi và anh không trở gót
để cùng tôi nói lại chuyện mỹ nhân

Để giờ đây
trong không trống không gian
tôi đi vào mùa đông
ngõ đầy lá phong rụng
hai chân bỗng dừng lại
như chính nơi đây chính quán rượu này
hào quang còn lại bóng anh qua
Phá hận kinh tu phiến khúc nghiệt
Vi từ chi dục bá phương hình⁽¹⁾

8/1991

Ngô Văn Tao

⁽¹⁾ **Tô Đông Pha**

Phá hận xin phiến men khúc nghiệt
Buông câu hàm chứa hương trời bay